

BÉKEHARANG

✦ HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP ✦
 ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

Feltámadás és élet

Ilyenkor tavasszal, amikor minden újra éled, amikor kivirágzik az ibolya, amikor zöld lesz az erdő, amikor megszólal Denne az énekes madár, úgy érezzük, mintha mi magunk is újra felélednénk vagy talán pontosabban, mintha új élet áramlana szivünkbe, lelkünkbe. Olyan erő ez, amely mintegy varázsütésre, minden bajt eloszlat és megkönnyebbülve új örömmel megyünk utunkon tovább.

Ez egészen természetes és aki néhányszor tapasztalta a maga életében, az alig tudja bevégni a hosszú tél után az új élet eme megérkezését. Olyan élmény ez, amelyen ha valaki keresztülment, újra és újra megkívánja azt.

Csodálatos a mi Istenünk. Csodálatosan alkotott Ő minket és csodálatosan rendezte be életünket, növekedésünket és kifejlődésünket. Ha olykor visszatekintünk egy-egy időszakra, szinte megsemm foghatjuk, hogy ez vagy az életünkben hogyan történhetett. És mégis, aki nem vak, látja, érzi és mindig bizonyosabbá lesz afelől, hogy hová viszi őt Isten. Gyakran belátjuk, hogy olyan élményeink voltak, amelyek korábban lehetetlennek látszottak. Mindig világosabb lesz a fejlődés iránya és hogy biztos kéz vezet minket, biztos terv szerint történik minden és hogy javunkra volt minden.

Van Jézus életében valami, ami nálunk gyakran hiányzik. Az Ő élete kezdettől fogva igen súlyos körülmények között folyt le. Már születésekor nagy ellenségek léptek fel ellene. És később is mindig, ezer veszedelem, kísértés, megpróbáltatás, nélkülözés és fájdalom volt osztályrésze. De mindezekben nyugodtan haladt előre. Nem csak maga nem félt, nem aggodalmaskodott, hanem még másokat is megvigasztalt, felemelt és erőssé tett. Mi volt ez Őbenne, ami ennyira függetlenné tette a külső körülményektől? Hogyan tudott Ő szembenézni minden bajjal, szenvedéssel, mintha semmi sem történék?

Ami számunkra rejtély, amire Isten minket hosszú esztendőkön át ránevel, az Jézus előtt

egészen világos, tiszta valóság volt. Nincsen ezen a világon semmi, ami nekünk árthatna. Nincsen semmi ezen a világon, amit Isten fel ne használna a mi javunkra. Semmi, ami bennünket Tőle elválaszthatna. Jézus ezer veszedelem és fájdalom közepette bizonyos volt az Atya gondviseléséről és szeretetéről, még a keresztfán is az Atyához tekintett fel bizalommal és az Ő akaratában megnyugodva.

Ezért Jézus mondhatja, hogy Ő a feltámadás és az élet. Aki nem Őbenne bizik, nem Őreá épít, az bizonytalanságban botorkál és állandóan aggodalmaskodik, állandóan a haláltól fél. Milyen rettenetes sok ember élete. Milyen fájdalmas az ilyeneknek a nyitott sír mellett állani. De Jézus diadalmaskodott a halál felett is és eme győzelme a mi javunkra is van. Ezért mondja: Aki hisz énbenem, ha meghal is él. Mennyivel különb az ilyen ember élete. Mindenre rávilágít az élet sugara. Nincsen fájdalom, nincsen nélkülözés, amelyet meg ne enyhítene, nincsen könny, melyet fel ne szárítana ez a meleg élétsugár. Akár élünk, akár halunk, az Uréi vagyunk, mondja Pál. Ezen a világon nem fontos hol és miképen élünk, sok vagy kevés-e a pénzünk, csak egy fontos dolog van, hogy Jézus élete legyen a mi életünk.

Amint tavasszal a hosszú, sötét és hideg időszak után a tavasz új életet hoz, úgy a komor, sötét emberi élet is megújul, ha Jézusra tekintünk. A halál elveszti ijesztő erejét, a küzdelem és baj megkisebbsül, mindenre reá sugárzik az élének eme melegítő, felélesztő, erősítő sugara. Jézus feltámadt és Vele mi is új életre ébredtünk. Ami e földön van és történik, mind csak azért van, hogy figyelmünket, tekintetünket az élet eme fejedelmére irányítsa. T.

Pál-Filemon-Onesimus

(Folytatás.)

Pál apostolnak jólesett volna, ha fogságában mellette marad ez a megtért, rabszolga. Egy megtért hűséges lélek közellété nagy könnyebbséget ad a nehézségek idején. De Filemon megkérdése nélkül nem akarta ott tartani. Pál apostol azt a szeretetet, amelyben egyek voltak Jézus által Filemonnal, nem tekintette zsákmánynak, mint a mai világban annyi sokan annak tekintik. Nem vesszük azt észre, hogy mily kárára van a lelkeknek és Isten ügyének az a nagy szabatosság és tiszteletlenség, amellyel egyes »hívó« lelkék egymással szemben viselkedetnek? Pál apostol nem mert beleturkálni Filemon magánügyeibe. Ki meri kétségbevonni Pál, vagy Filemon keresztyénységét és szeretetét és az egymás közötti tiszta testvéri viszonyt? Bizonyal egy józan gondolkozású hívő lélek sem merné azt tenni. De ők azért egymás tulajdonát és jogát tiszteletben tartották. Ha a mai világban történe hasonló eset Isten gyermekével, az bizonyal egy levelet irt volna Filemonnak, hogy: — Itt van Onesimus, de nálam marad, mert nekem nagy szükségem van rá és te, mint jó testvér, természetesen nem kifogásolhatod. — Ha a modern Filemon azonban visszairná, hogy: — Légy szives és küld haza Onesimust, — akkor a modern Pál keserűen panaszkodna, hogy hol a szeretet? Mennyi jót tettem Filemonnal, mint lelkipásztora és most ez a hála. Kedves lélek, nagyon sok lelki elhidegülésnek, csalódásnak és keserűségnek az az oka, hogy sokszor tulságosan beleavatkozunk egymás jogaiba és belenézőnk egymás fazekába.

Az igazi krisztusi szeretet nem azt jelenti, hogy te szó nélkül elviheted — a testvéri szeretet ürügye alatt — a könyvem, vagy természetesen találd, hogy körülmezz a lelkitestvéred éléskamrájában. Nem azt jelenti, hogy te kölcsönkéred az esernyőmet és végre három hét múlva eltörve és összetépvé hozod vissza és nyájas mosollyal kérdezd: — Ugy-e nem haragszik a testvér, egy kicsit elszakadt. — És ha én történetesen őszintén és becsületesen megmondom, hogy bizony nem örülök neki, akkor te csalódottan sopánkodszt: — Hát ez a szeretet? Vagy ha a hangszeremet nem akarom tönkretétetni egy avatatlan kéz által, ezt mindjárt a szeretet rovására írják. A krisztusi szeretet nem azt jelenti, hogy te valakinek pihenését, nyugalmát, idejét, jogait, tulajdonait magadnak követeld, kisajátítsd, vagy azokhoz hozzányulj, hanem azt kívánja, hogy tiszteletben tartsd azokat és egy szent szolgálatban akarj Krisztusnak tanítványa lenni, ki nem tulbizalmas, nyegle és követelőző, hanem egy komoly, szent, tiszteletteljes tartózkodáson keresztül sugározod Isten szeretetének melegét.

Szeretettől telve írja Pál apostol a szeretet nagy himnuszát, az I. Kor. 13. részt. Abban a szeretetről azt írja, hogy az hosszútűrő, kegyes, nem irigykedik, nem fuvalkodik fel. Azután mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr. Ha elolvassuk, azt látjuk, hogy a szeretet az isteni erények és tulajdonságok elemeinek összessége, de az nincs benne, hogy a szeretet a tulbizalmaskodás, vagy beleavatkozás a testvériség ürügye alatt más dolgaiba és jogaiba.

Pál apostol a legteljesebb mértékben tiszteletben tartotta Filemon jogait és tulajdonait, mert szeretete nem zsákmányolni és másoknak terhére lenni akart, hanem — szolgálni. A te szereteted, egy ily önmagadat odaadó szeretet, vagy a maga részére mások jogait, tulajdonát, szabadságát kisajátító, kapni akaró, önhitt, udvariatlan, józlést sértő érzelmek zagyvaléka? Sok jóindulatu és tisztességtudó embert riasztott már vissza a közösségekből az, hogy a testvéri szeretet ürügye alatt egymás dolgaiba avatkoztak, szó nélkül, sőt követelőleg elvették egymás holmiját, egymás teljesen magánügyeibe nyultak és talán egy ruhaszín, vagy télikabát gallér, vagy cipőtalpalás, vagy ablakfüggöny kérdésben sem engedtek egyéni nézetet. Ha Pál apostol azt írja, hogy megkérdésed nélkül semmit sem akartam cselekedni, szeretettel kérlek, te se akard atyádfia dolgait használni, azokba avatkozni, hanem engedd, hogy szabadon rendelkezessék a magáéval, anélkül, hogy te alkalmatlan tulbizalmaskodásoddal és beleavatkozásaiddal zavarnád. Majd meglátod, mennyi áldás és béke fog származni életedből, ha az apostol eme tapintatos, szeretetteljes, de főleg krisztusi elvét a magadévá teszed.

Az apostol már csak azért sem tartotta magánál a megtért szolgát, nehogy Filemon a kétszínűség bünébe essék. Ha Pál nem küldi vissza őt, hanem csak egy levélben írja, hogy magánál tartja Onesimust, Filemon valószínűleg azt feleli, hogy nem baj, csak maradjon. De vajjon szívében teljesen úgy érzett volna-e? Ha valakitől tapintatlan tulbizalmaskodással elveszünk valamit, vagy beleavatkozunk dolgába, akkor könnyen az alábbi két eset adhatja magát elő. Vagy megtagadja és akkor nekünk fáj és kellemetlen és bennünk kelt nyugtalanságot, bosszúságot, esetleg haragot, vagy teljesíti a szeretet ürügyével kierőszakolt kívánságunkat és kinjában beleegyezik kérésünkbe, de akkor az nem lesz szívből jövő jóváhagyás, hanem csak egy kellemetlen erőltetett, vagy egy hamis: — Oh, nem tesz semmit! — kétszínű üres kifejezés.

Adja az Ur, hogy egy szent tapintaton és tisztelettel tudáson keresztül, megkimélhessük magunkat a hamis botránkozástól és másokat attól, hogy a kényszerű beleegyezés miatt ravaszkodásba és hamisságba essenek.

Liebstöckl.

Márkus J. Andrásné † sz. István Ilonka

Alig tudjuk elhinni, hogy Márkusné testvérünk már nincs körünkben, hogy nem fogadhatja már lárt karokkal és mosolygó arccal vendégeit, akik otthonában otthon érezték magukat. De szerettük volna, ha az Ur még sokáig hagyta volna ragyogni és sugározni ezt a szeretetet ugy családja, mint a mi örömünkre is, de az Urnak volt ennél bölcsőbb terve.

Márkus J. Andrásné sz. István Ilonka született 1900 aug. 1-én, Nyiregyházán, ő volt szüleinek második leánygyermeké. Mint derűs gyermek szüleinek sok örömet szerzett, különösen mikor egyetlen nővérét a halál kiragadta a családból. Iskolai éveit elvégezvén, szülei mellett maradt és segített a háztartásban és a gazdaságban.

1916-ban a nyiregyházai bokrokban az ébredés szele fujdogált. Magával ragadta az akkor még 16 éves fiatal leányt is. Már 18 éves korában ott látjuk őt Barátnői körében, amint mosolygó és örömtől sugárzó arccal tesz bizonyosságot Uráról. Boldognak érezték magukat, akik lárságában lehettek.

1920-ban a későbbi férjével együtt már szorgalmasan tevékenykedik az Ur szőlőjében. A közös munkában egymást megismervén, mindkettőjük előtt kialakul, hogy az Ur egymásnak szánta őket. Ez év karácsonyán meg is történt az eljegyzés, ugyancsak erre az időpontra esik vőlegényének az Ur szolgálatába való elhivatása.

1921-ben vőlegénye elmegy a Majna melletti Frankfurtba, hogy ott 4 évig a teológiai tanulmányának szentelje minden idejét és erejét. De a menyasszony sem tudott ölbetett kézzel otthon maradni. Noha szüleinek már csak egyetlen gyermeke volt, akik, minden szélről féltették, átérzévén jövőbeli hivatásának fontos mivoltát, ő is elhagyja szüleit, hogy képezze, előkészítse magát arra, hogy »jó prédikátorné« legyen belőle. Ez az elhatározás teljesen a szívéből fakadt. Több évi külföldi tartózkodás után teljesen elsajátította a német nyelvet, képezte magát a zenében, ami által élete végéig jó munkatársa volt férjének. Ez a négy évi várakozási idő nagyon áldásos volt mindkettőjükre nézve és egyuttal méltó előkészület arra az áldásos 12 évre, amit együtt tölthettek el.

1925 okt. 11-én keltek egybe a nyiregyházai kápolnában, ugyanazon a helyen, ahol most a földi életet meg kell szakítani. A gyülekezet imái kísérték annak idején őket Györkönybe, ahol négy éven át áldásos munkát végeztek.

1929-ben az Ur a nyiregyházai gyülekezetbe vezeli vissza, de most már férje mellett mint munkatárs. Két gyermekkel gazdagodva érkeznek meg új és valójában régi munkahelyükre, ahol már első szeretetükben oly buzgón munkálkodtak, ha nem is olyan felelősséggel, mint most.

8 évig munkálkodhatott és fáradozhatott hön szeretett népe körében. Ezen idő alatt újabb 3 gyermekkel áldotta meg az Ur. Noha egész életén keresztül kiváló egészségnek örvendhetett, tavaly június óta egy tilkos betegség kezdte meg élelgyökerét, amellyel sem az orvosi tudomány, sem a sok szívből fakadó ima nem tudott megbirkózni.

Ujév napján még résztvett az esti istentiszteleten a kezdő énekét még ő kísérte a harmóniumon, de már az istentisztelet végét nem tudta bevárni. Magas láz ágyba döntötte, hogy azt 1937 március 4-én bekövetkezett haláláig már el sem hagyhassa.

Isten különös kegyelmét látjuk abban is, hogy azt, aki egész életén keresztül másnak fájdalmát nem szerzett, fájdalom nélküli betegségben fejezte be életét.

Mint édesanya kétszeres feladata volt, két családja volt, a maga kis családja és a gyülekezet volt a — nagyobbik családja. Mindkét helyen nem annyira aktivitásával, mint azzal a mindig meleg, a mindig tiszta és átható szeretetével tűnt ki. Ezt a szeretetet kapták legnagyobb mértékben gyermekei, ezt a szeretetet élvezte kedves férje is, akit forrón és mélyen szeretett. Azt lehet mondani, hogy ő nem is volt egyéniség, mert ő maga teljesen feloldódott abban a szeretetben, amit férjének, gyermekeinek és testvéreinek nyújtott. Ő teljesen családjáé volt. Magával nem törődött, háttérbe vonult.

Határtalan volt ez a szeretet, amely ebben a kedves lélekben lakozott. Ismerősei között nincs senki, akit valaha megbántott volna. De őt sem lehetett megbántani, ő más világban élt, — ahol nem élnek rossz emberek.

Szeretetével sokaknak volt bizalmasa. Olyanok, akik senki előtt nem nyilatkoztak meg, az ő szeretetének melege és sugárai alatt megnyitották szívüke. előtte. Az ő szeretete erőforrás volt, ahová jó volt menekülni.

Ha betegségében nem is panaszkodhatott testi fájdalmak miatt, de annál több lelki fájdalom és tusán kellett neki útesnie. Nehéz volt neki ily fiatalon az elválás gondolatával megbarátkozni. Mindig bizott a gyógyulásában. Hisz a virágjai is azt mondták neki, hogy meggyógyul. Ugy belföldön, mint külföldön sok könyörgés szállt fel az egek Urához, hogy mentse meg ezt az életet a korai haláltól. Az Ur nem úgy hallgatta meg imáinkat, ahogy rövid látásunkkal szerettük volna, bár könnyes szemmel, de áldjuk az Ő nevét.

Temetése március 6-án volt a kápolnából, amely ez alkalommal zsúfolásig tele volt fájdalomlomban összeforrt lelkekkel. Az igével szolgáltak Tessényi-Jakob János szuperintendens Ján. jel. 7, 14-17 igék alapján és alulírott Ján. 14, 1 ige alapján.

Az Ur vigasztalja meg a hátramaradt anyját, férjét és őt gyermekét.

Hecker Henrik

Szeretet — Isten országának arany valutája

I. Kor. 13. 1—3.

Szivem régi vágya volt, hogy reggeli áhitáimban I. Kor. 13. a szeretet énekek éneke elé álljak és csendes perceimben ebből táplálkozzam. Végre hozzájutottam. Először csak az első három verset vettem elő, melyek a fejezet első, összefüggő részét alkotják és elolvastam azokat... Ujból elolvastam... és harmadszor is elolvastam ezeket a minden megalkuvást elvető, súlyos ígétet, melyek pörölyütésként sujtották szívemet és a lángbetűkkel irt ígék előtt mélyen elszégyeltem magam.

»Ha angyaloknak nyelvén szólok is...« Hogy vágyakoztam sokszor olyan szóközi tehetségre, mely térdre kényszerít minden bűnöst és — mellesleg — bámulatba ejt minden hallgatót. És titokban, tudat alatt, ott volt a kíváncsiság: Vajjon hogyan értékeli mások a szolgálót? És félrevonulva az átsugárzó világosságtól, bezárkózva a sötét, biztos magányba, kezdtem, nem egyszer, összehasonlítani magam másokkal. Oh, én balga, százszorososan balga teremtés! Mily esztelen volt az én külsőséges beállítottságom és gondolkodásom Istennek itt kinyilvánított bölcsességével és életfelfogásával szemben!

»Ha egész hitem van is, ugyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen én bennem, — semmi vagyok.« Vajjon mi volt a háttérben, ha Isten hatalmához appelláltam, hogy tegyen csodát? Mi volt e »hit« lelkirugója? Isten végtelen kegyelmének összeütközése volt-e mindig a világ bűnével, amelyből Isten csak győztesként kerülhet ki, vagy pedig csak én konstruáltam az összeütközést, hogy mindenáron az én utaimat is csodák jelezzék? Talán fajsúly nélküli énem nyerni akart; ha másképp nem, hát csodák által is. Hányszor voltam abban a kísértésben, hogy egészen természetes eseményt — Isten nagyobb dicsőségére (?) — mint Istennek, a dolgok természetes folyásába való közvetlen, csodálatos beavatkozását magyarázzam. Ugy látom, hogy nekem igen sokszor szükségem volt saját énem aláértékelése végett csodára, amikor az Ur engem feltűnés nélkül akart volna vezetni. »...szeretet pedig nincsen én bennem, — semmi vagyok.« Csak annyi igazi értékem van, amennyi szeretetem van.

»Ha vagyonomat mind felétem is és ha testemet tüzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznom abból.« Lehetséges ez? Lehet-e egyáltalában vagyont szegények közt felosztani és a testet — az ember legféltettebb földi kincsét — önként tüzre adni szeretet nélkül? Tapasztalatból tudom, hogy sajnós, ez is lehetséges. Könyöradományomat hányszor az u. n. »jó szív« diktálta, amelyhez folyamodni a szegény koldusok az idők folyamán mesterien megtanultak. Hisz ott áll az ajtómon: »X. Y. prédikátor,

tehát »jó szívűnek« kell lennem és én nem akartam és nem mertem »szívtelen«-nek látszani és adtam — »Isten nevében!« Pedig, ha állandóan az isteni önzetlen szeretet tart engem kezében, akkor sokszor fillérek helyett önmagamat kellett volna adnom; hánykolódásaim s az atyai háztól távol szerzett tapasztalataim őszinte feltárással — a Szent Lélek erre való határozott felszólítása folytán — az utat megmutatni az atyai Szeretethez és Kegyelemhez. Hányan keményedtek meg közülünk ép az adakozásban szerzett csalódásuk miatt! Ne okoljuk ezért a koldusruhába bujt szélhámost, hanem adjuk oda Krisztusnak megbántott »jószívűség«-ünket, amely elfoglaltá tett bennünket a Szent Lélek vezetésével szemben.

Uram, törd össze bennem mindazt, ami még engem keres és utját állja a Te Szeretetednek!

H. A.

A szegény és gazdag

Isten kipróbálja a szegényt a gazdag által, a gazdagot pedig a szegény által. A szegénység magában véve még nem utlevél a menyországba. Vannak Istenfélő és istentelen szegény emberek. A Biblia szerint könnyebb a szegénység állapotában az üdvösségre eljutni. »A szegényeknek hirdetik az Evangéliumot — és — »Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni.« Tehát az üdvösség szempontját illetőleg a szegények előnyben vannak a gazdagok felett. A szegények igen sokszor irigylük a gazdagokat. De az a szegény, aki Istennek akar tetszeni, semmiesetre sem lehet irigy. Aszáf így imádkozik: »Szegénységet vagy gazdagságot ne adj nékem Uram, táplálj engem hozzám illendő eledellel. Hogy megelégedvén, meg ne tagadjalak és azt ne mondjam: Kicsoda az Ur? Se pedig megszegényedvén, ne lopjak és gonoszul ne éljek az én Istenem nevével.« Vannak, akik önhibájukból jutnak szegénységbe. »Ne szeresd az álmod, hogy szegény ne légy, nyisd fel a te szemeidet s megelégszel kenyérrel.« Aki szeret az ágyban soká nyújtózni, az szegény lesz. »Éredj a hángyához, te rest és nézd meg az ő utait és légy bölcs. Akinek nincs vezére, igazgatója, vagy ura. Nyárban szerzi meg az ő kényerét, aratáskor gyűjti eledelét. Oh, te rest meddig fekszel? Mikor kelsz fel a te álmodból? Még egy kis álom, még egy kis szunyvás, még egy kis kézösszefonás, hogy pihenjek. Így jó el mint az utonjáró a te szegénységed és a te szűkölködésed, mint a paizsos férfi. Szegénnyé lesz, aki cselekszik rest kézzel, a gyors munkások keze pedig meggazdagít. Gyűjt nyárban az eszes fiu, álomba merül az aratás idején a megszegényítő fiu. A gyorsaknak keze uralkodik.« Ezekből a bibliai versekből világosan láthatjuk, hogy a szegénységnek igen sokszor

a rezség az oka. Vannak azonban olyanok is akik serények, gyorsak a munkában, de gyorsak a pénz elköltésében is. Pazarolnak, haszontalanul kiszórják a pénzüket. A pénzt megtartani nehezebb, mint azt megkeresni. Beosztással kell élni. »A szorgalmasnak igyekezete csak gyarapodásra van, valaki pedig hirtelenkedik, csak szükségre jut«. Tehát a meggondolatlanság, könnyelműség, szintén szükségbe juttatja az embert. »Szükölködő ember lesz, aki szereti az örömet, aki szereti a bort és az olajat, nem lesz gazdag.« Akinek hasa az istene, az szereti mindig jól enni, inni, szintén elszegényedik. Egyszerűen kell enni, ez hasznos az egészségnek és használ a pénztárcánknak. Azt mondja a Szentírás: »Ne kívánd a király csemegéit, mert ezek hazug ételek«. Az ingyenc, különleges dolgok drágák, a gyomrot rendszerint elrontják, »hazug ételek«. »Láttál-e az ő dolgában szorgalmas embert? A királyok előtt álland, nem marad meg az alsó rendűek között«. Aki akar a földi életben előre haladni, legyen szorgalmas.

Isten megpróbálja a szegényt, vajjon nem-e fog irigykedni a gazdagokra, de megpróbálja a gazdagot is, vajjon fog-e segíteni a szegényeken. »A gazdag és szegény összetalálkoznak, mindkettőnek szeméit pedig az Ur világosítja meg.« Jakab apostol azt mondja, hogy a gazdagok legyenek gazdagok jó cselekedetekben és »Aki azért tudna jól cselekedni és nem cselekszik, bűne az annak.« A gazdagok, ha nem használják fel Isten parancsa szerint vagyonukat, egykor sirni és jajgatni fognak és gazdagságuk átokká lesz számukra. »Nem a vagyonnal va'ó bővölködésemben, van az embernek az ő élete« mondotta az Ur Jézus. Akinek legfőbb gondja a vagyongyűjtés, azt a Szentírás bolondnak nevezi. A gazdagság óriási akadályt képezhet az üdvösség útján: »Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak. Minden rossznak gyökere a pénz szerelme. Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni.« Igyekezzünk azon, hogy az Istenben legyünk gazdagok.

R. M.

Még egyszer a szektakérdéshez

A napokban Tolna megyében jártam. Mondja nekem egyik munkásunk, hogy a vasárnapi iskolával baj van. Kérem, hogy ez milyen természetű. Hát kérem a tanító veri a gyerekeket, és szigorúan megtiltja nekik, hogy a vasárnapi iskolába eljárjanak. Mullkor is elvette a gyerekektől a bibliai mondásokat és azokat előttük összetépte.

Ha ilyet hallok, furcsa érzések támadnak bennem. Érdeklődtem, hogy van-e a nagy egyházban vasárnapi iskola vagy gyermek istentisztelet. A felelet nemleges. Van-e jobb módja a »szekta« erősítésének, mint ez? Nem lehet. Mit mond a megvert gyermek édes anyja, ha hallja, hogy

a bibliai verseket a tanító összetépte és megtiltotta a további vasárnapi iskolát látogatást? Nem szabad elfelejteni, hogy a Protestáns felfogással merőben ellentétben áll az erószak alkalmazása, lelki, szellemi dolgokban. Ha a gyerekek hazudik vagy lop és a tanító megfenyíti, a szülő belenyugszik. De bibliai versek megtanulása végett nem türheti gyermeke kizását. Így lesz az eddig közömbös szülő figyelmes és már csak azért is elmege a »szekták« istentiszteleteire.

De gondoljuk csak el, hogy mit mondana Luther vagy Calvin hozzá, ha meghallanák, hogy egy tanító gyerekeket azért ver meg kegyetlenül, mert buzgók bibliai versek tanulásában. Azt mondja valaki, hogy nem ezért kaptak ki a gyerekek, hanem azért, mert a »szekták« vasárnapi iskolába jártak. Nohát erre csak egy felelet van. Tessék gyermekistentisztelet tartani. Tessék a gyerekek lelkével foglalkozni, akkor nem fog egység más mozgalomhoz csatlakozni. De nem törödni a gyerekekkel és haragudni, ha azok valahová eljárnak, ahol Istenről és az Üdvözítőről hallanak, ahol megismerkednek a Szentírással, ez mégsem látszik egészen protestáns szellemnek. Lelki ügyeket csak lelki eszközökkel lehet elintézni és ha magunk nem akarunk lelki munkát végezni, ne haragudjunk, ha mások elvégezik helyettünk.

En a magam részéről fájlalom, ha gyereket és szülőt attól az egyháztól idegenítenek el, amelyet szeretniök kellene, azáltal, hogy nem bibliai szellemben bánnak el velük és így szaporítják is azok számát akiket azután szekláriusoknak bélyegeznek meg. Pedig ők maguk tették azzá.

T.

Cezárcától-Jonpeig

Vala pedig Cezárcában egy Kornélius nevű férfi, százados az ugynevezett itáliai seregből. Jámor és islenfélő egész házanépével egybe, ki sok alamizsnát osztogat vala a népnek és szüntelen könyörög vala Istennek. Ez látá látásban világosan, a napnak mintegy kilencedik órája körül, hogy az Istennek anyyala beméne ő hozzá és monda neki: Kornélius! Ő pedig szeméit reá függesztve és megrémülve monda: Mi az Uram? Az pedig monda neki: A te könyörgéscid és alamizsnáid felmentek Isten elébe emlékezetnek okáért.

(Csel. 10-1-4.)

Arról a századosról, kiről fenti szövegünk szól, ami a külső körülményeket illeti, csak annyit tudunk, hogy a Cezárcában szolgáló cohors egyik tisztje volt és Kornéliusnak hívták. Tíz hozzá hasonló tiszt volt egy-egy olyan cohorshoz beosztva és ő e sereg egyik századosaként szolgált állomásán. Nem olvassuk, hogy komoly, nagy

hőstetteket vitt volna véghez és arról sem szól a krónika, hogy valamely fényes, döntő haditény fűződne nevéhez. De a neve mégis fennmaradt és marad, még az evangélium hirdettetik és még az Ur dolgairól boldogan tesznek bizonyosságot.

Azt mondja az Irás e századosról, hogy jámbor és istenfélő ember volt. Milyen dicső, ha egy seregben jámbor és istenfélő emberek vannak. Ha egy tiszt Istennek is szolgál és nem a hatalom és erő vak eszközeinek tekinti magát, hanem Isten megszentelt életü gyermekének is. Ha nem azzal kérkedik, hogy zubbonya alatt kemény, nyers, katonás sziv van, hanem Jézust szerető és érző emberi sziv dobog. Milyen szép és minden éremnél és kitüntetésnél többet ér, ha azt tudják mondani valakiről, hogy jámbor és istenfélő. Különösen szép, ha nem maga beszél jámborságáról, hanem mások látják, mint Kornélius százados életében látták, hogy jámbor és istenfélő. Neked kell-e beszélned hívőségedről, hogy tudomásul vegyék az emberek, vagy látják az életéből. Oh nagyon szomorú, ha neked kell reklámot csinálni hitéletednek, hogy valamit tudomásul vegyenek az emberek. A világ a maga élvezetének hirdetésére azt mondja, hogy a jó bornak nem kell cégér, anélkül is keresik az emberek. Ha hitéletünk igazán Jézusban gyökeredzik, akkor nem kell cégért tenni sipolással, mint az Ur Jézus mondja a farizeusoknak. Adja az Ur, hogy a te életeden is meglássák, anélkül, hogy te egy szót is szólnál, hogy az egy jámbor, istenfélő élet.

De itt megemlíti az Irás azt is, hogy mit is csinált ez a százados? Azt mondja az Ige, hogy alamizsnát osztogatott és imádkozott. Szerető megértéssel volt a szegényekkel és nyomorultakkal szemben. Meglátta felebarátai nyomorát és segíteni iparkodott azon. Állandó kapcsolatban volt Istennel. Aki igazán jámbor és istenfélő, annak hitéletét e két területen kell kiélni. Egyik a felebaráti szeretet. — Ha azt mondja valaki, hogy: — Szeretem az Istent és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az, mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát? Az a paráncsolatunk is van ötöle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát. (I. Ján. 4-20-21) Istennek vágyakozó gyermekei is, hogy elhanyagolnák ezt a területet. Azt mondják, hogy szeretik az Urat, csak kerülük az embereket. Csak torkig vannak azok álnokságaival és hamisságaival. Kornélius jámbor és istenfélő volt és éppen ezért nem érezte állásának súlyát senkivel, nem hivalkodott azzal, hogy ő Itáliából való, tőzsgyökeres római tiszt, nem tekintette helyzetét egy olyan tőkének, melynek kamatait csak maga emészti föl, hanem alamizsnát osztogatott a népnek. Lehajolt a szegényekhez, megvetettekhez, elfeledtekhez. És a mi jámborságunk megnyilvánul-e az őszinte, megértő és irgalmas felebaráti szeretetben. Oh, ha igen, akkor nem vagyunk irigyek, gőgösek, lenézők, nem okozunk fájdalmat, nem könnyet

kipréselni, hanem letörölni akarunk. Megkérdezhetlek, hogy te könnyeket okozol, letörölsz, vagy semmit sem csinálsz? Legyen a te jámborságod egy gyümölcsöző lelkiélet komoly és szent alapja, egész házadnépével együtt. Milyen boldogság volt Kornéliuséknál, hol ő, mint családfő, nem megakadályozta, nem éppen csak eltűrte, hanem maga is gyakorolta az istenfélő életet.

A másik terület, amely Kornélius jámborsága mellett tanuskodott, hogy szüntelen könyörgött Istennek. Míg sokan egy elvonult életben látják az eszményi keresztyéni lelkiélet igazi kiélését és a világtól félrevonulva, felebarátaikkal vajmi keveset törődve akarnak szolgálni Istennek, egy másik része azoknak, akik magukat komoly keresztyéneknek tartják, mások véletlebe csapna és azt mondja: Fő a cselekedet. Az igazi hitélet, adni a szegénynek és nem imádkozással tölteni az időt. Milyen balga fölőgás. Az Ur Jézus emberek iránti szeretetének erőforrása nem az Atyával való szüntelen kapcsolat volt-e? Honnan nyerjük a türelmet a szeretethez, a hordozóképességet szeretni akkor is, ha gyűlölnék? Szeretni személyválogatás nélkül. Ez olyan emberföltötti, amit lehetetlen gyakorolni anélkül, hogy a felülről való erők forrásait állandóan igénybe ne vennénk. Azok az u. n. jóemberek, akik csak jótékonyágban látják kegyességük és vallásosságuk alapját és lényegét, elérkeznek egyszer ahhoz a ponthoz, amikor azt mondják, hogy ezt még a jó Isten se kívánja. Elfogy a szeretet, a kedv. Viszont Pál apostol az I. Kor. 13-ban a szeretet gyönyörű himnuszában azt mondja, hogy a szeretet soha el nem fogy. Bocsásd meg kedves lélek, de én inkább hiszek Pál apostolnak, mint az ilyenfajta kijelentéseknek, mely nem a szeretet végtelen mélységéből, Istenből táplálkozik, hanem az emberi okoskodás és erőlködés gyenge kis cseppecskéin akar üdülni és az örökkévalóságba hajózni. Kornélius a helyes uton járt. Hit Istenben, kapcsolatban volt vele és teremni igyekezett ezen kapcsolat és hit gyümölcseit és ha te igazán Isten utján akarsz járni, nem mellőzheted egyiket sem, hanem egy szüntelen szolgáltevő és felebaráti szeretetben bővülködő élethez állandóan az áldás esőjét könyörgöd Istentől.

(Folytatjuk.)

Liebstöckl.

Használt bélyegeit ne dobja el! Kérjük, küldje el a misszióknak. Csekély kis fáradsággal támogathatja a misszió munkáját.

Ingyen küldünk minden lelkesi hivatalnak felolvasásra való vallásos esti anyagot, ha azt kéri tőlünk. A nyári hónapok kivételével minden hónapban megjelenik.

HA FÁJDALOM TÉPI

Ha fájdalom tépi a szívemnek sebét,
Az erdőket buvom, a bércek tetejét:
— S lám, a félelmes holnap már nem is oly sötét...

Reménytelen szívem, a gyenge, a balga,
Ha néha én hazám, a sorsod' siratja:
— Néma jajgatásom, csak az erdő hallja,
Jaj! Nyugatnak pajzsa, csak az erdő hallja...

Az erdő csendjében közel az Ur szava
Ott érzem pártos nép, mi kinodnak titka:
— Tűzostorát az Ur rád, miért is hozta...

Hiszem, hiszem, hiszem! Ott a felhők felett,
A magyarnak jáját, már sokalja szive.
— Bosszut áll népéért, vasvesszővel közelg,
Vasvesszővel szétesap az ellenség felett...

Bókai Farkas

AVE MARIA...

Jeges hegyesucs. Est. Csend. Magányosság.
Ott lenn aláztatos klastrom lapit,
Rőt ablakában téli álmosság.
Kondul a harang: Ave Mária,
— Csendes szívem Téged keres Isten,
Kondul a harang, Ave Mária...

Szenyes felhő szakadozik némán,
Csillag néz rám egy kis pillanatra,
— Megállt, rám nézett s azt' ellünt melán.
Cseng-bong a harang, — hull lassan a hó,
— A lelkem ringón száll fel a mélyből,
Viszi egy halk fohász — s a harangszó...

Bókai Farkas

HIREK

Evangelizáció Szegeden. Áldásdus napokra tekinthet vissza a szegedi gyülekezet. Január 26—31-ig Löbel János és február 15—19-ig Hecker Ádám budapesti prédikátorok evangelizáltak nálunk. Őszinte megtérések tették különösen örömteljessé ezen napokat. De sok hibára mutatott rá az Ur az övéi életében is. A vasárnap-i urvacsorából meritettünk újabb hitet, hogy a Jézus Krisztus vére eltakar és befedez minden beismert és bevallott bűnt. De ebbe az örömmünkbe belevegyült egy kis ürmös is. Valaki, akivel még tavaly együtt örvendezhettünk az Urban, nincs már körünkben. Benke Dénes testvérünket az Ur pár hónapi szenvedés után magához hívta. Ilyen kis gyülekezetben különösen érezhető egy hü testvér eltávozása. Kb. négy éve annak, hogy az Ur egy nagy fertőből kiragadta őt és csodálatos erejével diadalmaskodott szenvedélyei felett. Azóta is gyülekezetünk leg-

hűb tagjai közé tartozott. »Néki sok 'bűne bo-csátatott meg, mert igen szeretett.« Ez vigasztalja meg kedves hátramaradott feleségét is, hogy ő most már láthatja Urát, akit szive teljességéből szeretett és vár reánk.

Meghívó az április 22—25-ig tartandó évi-konferenciára Szegeden. Ez az első alkalom, hogy a kis szegedi gyülekezet látja vendégül a konferenciát. Eppen mert merész lépés volt, sokat is várunk ezektől a napoktól. Kérjük kedves testvéreinket, akik velünk együtt akarnak ebben az áldásban részesülni, jelentsék be legkésőbb április 1-ig ebbeli szándékukat. Ezt annyival is inkább kérjük, mert idejében be nem jelentett testvéreknek nem garantálhatunk megfelelő el-szállásolást. Akik nem jöhetnek el, hordozzák imáikban az egész konferenciát. A közeli örömteljes viszontlátásra testvéretek az Urban Hecker Henrik.

Visszadobtak a tengerbe egymillió heringet. Londonból jelentik: a Shetland-szigeteken fekvő Lerwick kikötőjében egy halászflootta egymillió heringet a tengerbe dobott, mivel a rendkívül gazdag halászsákmányt nem lehetett volna értékesíteni. Hasonlóképpen csináltak kávéval, rizszel. A másik oldalon az éhhalállal küzdenek emberek százazrei a föld legkülönbözőbb részein. Így veti el a kapzsiság, a pénzvággy más bűnök magvát is. Méltán mondja Pál apostol: — Minden rossznak gyökere a pénz szerelme. (I. Tim. 6:10.)

A »**Verband der Ungarfreunde**« akciót indított azon céllal, hogy a magyar ifjuság a német nyelvet elsajátítsa és hogy a két ország ifjusága egymással összebarátkozzék. A nyári időszakra jó nevelésű osztrák diákok vagy diáklányok jönnek Magyarországra olyan családokhoz, amelyekben hasonló koru és nemű diák van és a német nyelvet elsajátítani szeretné. Természetesen, az ilyen családokból hívják meg az osztrák szülők a magyar diákokat vagy leányokat is. Aki szeretne az idei nyárra valakit meghívni, vagy közelebbi adatok iránt érdeklődik, forduljon a »**Verband der Ungarnfreunde**« Wien, I., Kärtner-ring 3. címre.

Nagy nemzetközi ébredési konferencia Budapest. A Magyar Evangéliumi Szövetség 1937. szeptember 14—19-ig általános ébredési konferenciát rendez Budapestben, amelyen egyebek között a rendkívül megáldott keswicki (angliai) ébredési konferenciák kiküldött előadói is résztvesznek. A külföld számos országában már nagyon intenzív imádkozás folyik ezért a budapesti konferenciáért. Semmiféle diszes, mutatós gyűlése nem lesz ennek a nagy nemzetközi összejövetelnek, minden törekvése a belső tartalomra irányul s legfőképpen arra, hogy Istennek Szentlelke minél hatalmasabb erővel töltsék ki a konferencia résztvevőire és azokra az országokra, ahová ők visszatérnek. A vidékről és a szomszédos országokból résztvevőknek olcsó szállást és étkezést biztosít a rendezőség. A részleteket ké-

sőbbi hírekben közöljük. Akik részletes tájékoztatást minél előbb és saját címükre óhajtának kapni, azok közöljék címüket a Szövetség ügyvezető alelnökével (dr. vitéz Csia Sándor máv. igazgatósági főorvos, Budapest, VI., Andrássy ut 83.).

Külmissziói konferenciát rendez Budapesten a Magyar Református Külmissziói Szövetség, 1937 március 20—22 között. A konferencia előadói lesznek: Baboss Sándor mandzsuri misszionárius, Bereczky Albert és ifj. Biberauer Richárd, budapesti lelkészek, Döbrössy Lajos mohamedán misszionárius, Pógyor István KIE nemzeti titkár, Ravasz László. — Fontosabb előadások: Krisztus Mandzsuriában. A mohamedánok Európában. Egyházunk missziói feladata. Beszámoló az indiai világkonferenciáról. — Részvételi díj: akik szállást igényelnek, azoknak 2 P, akiknek erre nincs szükségük, azoknak 1 P. Ebben a 33%-os vasuti jegy-igazolvány díja is benne foglaltatik. Jelentkezési határidő 1937. március 15. a szövetség irodájában: Bpest, IX., Kálvin-tér 8. II. A jelentkezők részletes programot kapnak.



A Mennyei Jelenések könyve című írásmagyarázat első kötete megjelent. Irta Keller B. lelkész, fordította Vargha Gyuláné. A második kötet megjelenéséig még mindig elő lehet fizetni az egész munkára 5.50 P-vel, vagy két részletben küldve, most 3 P, április 15-éig 2.50 P beküldésével. Aki előfizet, az első kötetet azonnal megkapja. Előfizetések a következő címre küldendők: özv. Vargha Gyuláné, Bpest, II., Keleti Károly u. 33.

Külmissziói szindarabot adott ki a Magyar Református Külmissziói Szövetség. Címe: »A nagy adósság«. Téli estéken nagyon alkalmas a vallásos-est előadásokra. Sok jó szerep van benne. Irta Morvay István. A 48 oldalas, értékes könyvecske ára, előadási joggal együtt; 36 fillér. Megrendelhető a Hajnal kiadóhivatalában, (Budapest, pest, IX. Kálvin tér 8.)

Döbrössy Lajos, jelenleg Magyarországon tartózkodó mohamedán misszionáriusunk, vidéki és budapesti előadásai iránt mindenütt nagy az érdeklődés. Április végéig meg is van az utiterve. Szeretettel kérjük a misszió barátait, hogy imádságaikban emlékezzenek meg róla.

Virágh Sándor missziói lelkész pedig Bulgáriába utazott, hogy Döbrössy Lajos munkakörében végezze addig a munkát, amíg ő az itthoni propaganda utazásait elvégezvén, oda visszatérhet.

Ujdonság! Két új Külmissziói Füzet jelent meg a napokban: Millard Endre és a Zambézi misszió. Fordította Vargha Gyuláné. Beteljesült jóvendölések. Irta Szüts Ernő. Mindkettőt nagy haszonnal és élvezettel olvashatja bárki, de különösképpen ajánljuk a téli vallásos-estéken való felolvasásra. A Missziói Füzetek sorozatában jelent meg, ára mindegyiknek 10 fillér. Megrendelhető a Hajnal kiadóhivatalában.

Hiszél? Irta Sallay István. Szerző kiadása. 24 oldal, ára 30 fillér. Kapható Bethánia könyvkereskedésben, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9. A hit körül tapasztalható tévedéseket, önkényes meggyőződéseket kívánja eloszlatni ez a füzet, másrészt pedig az igazi hitnek a csodálatos erejét, hasznát és gyümölcseit mutatja meg. Mindenütt bibliai megalapozottsággal dolgozó, de mégsem száraz fejtegetés a füzet, hanem az élethez egészen közeljutó módon tárgyalja a reménytelen, — az üdvözítő hitnek, a hit akadályainak, érzelmi oldalának, hasznának és gyümölcseinek a kérdését.

Uj, fontos kiadvánnyal gazdagodott a magyar nyelvű külmissziói irodalom. »A külmisszió lényege« című munkáját adta közre Horváth Jenő erdélyi ref. lelkipásztor. Addig is, amíg ismeretetésére sor kerül, melegen ajánljuk minden külmissziói barát szíves figyelmébe. Ára 4 P. Kapható kiadóhivatalunkban.

Sundar Singh, India apostolának élettörténete megjelent új kiadásban. Megrendelhető a Magyar Református Külmissziói Szövetségnél, (Budapest, IX. Kálvin-tér 8. II.) Ára — 80 P. Postai küldésnél 10 százalék portókötséget számíttanak.

A »Hajnal« református külmissziói képes, havi folyóirat, új külsővel és új belső tartalommal jelenik meg. Híreket közöl a világmissziói munkájából és leveleket a magyar misszionáriusoktól. Olvasd és terjeszd! Előfizetési díja egy évre 2 P. Mutatványszámot szívesen küldünk, ingyen!

Istentiszteletek helye és rendje:

Budapest, VI. Felső Erdősor 5.: Vasárnap d. e. 11 órakor és este 7 órakor; csütörtökön este 7 órakor.

Kispest, Nagy Sándor utca 22: Vasárnap d. u. 5 órakor és szerdán este 7 órakor.

Rákosszentmihály, Jávor utca 129: Vasárnap d. u. 4 órakor és kedden este 6 órakor.

Sashalom, József főherceg utca: Vasárnap este 7 órakor és péntek este 7 órakor.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet. Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

Megjelenik évente tizszer.

A szerkesztésért és kiadásért felelős

Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.

Nyomta: Faragó Imre könyvnyomdája Kispest, Üllői-út 85. szám. Telefon: 1—469—41.